

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischczeri w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Invokavit.

1. Móž. 3, 1—6.

Hdyž tónle tekst čítamy a šebi rozpominamy, dha naš tola prawje srudne myšle pschekhodžuja. My čujemy něšto wot teho, šštož tón sacžuma, kiž mějesche něhdy rjane wulke wobšedženstwo. Wón na nim džělasche, s njeho bjerjesche, šštož trjebasche a běsche tak sbožownj. Wšcho tuto jeho wobšedženstwo dyrbjachu po nim — to bě jemu wuczinjene — jeho potomnizy mječ, so bychu runje tak sbožowni byli. Ale hlaj, pak psches šwoju winu, pak psches druhich lesč abo psches woboje hromadže šhubi wšcho a dyrbjesche khudy se šwojeho wobšedženstwa hiež. Tak hušto hacž nětko na tón džeň spomina, hdžezž bě to šwoje šhubil, pschikryje drje šwoje woblicžo a počnje s hložom plakač. Podobnych srudnych myšlow šo wobrócz njemóžemj, hdžž dženknišchi tekst šlyšchimj. Čžlowjeť bě w paradisu. Wšcho mějesche, šštož s sbožu trjebasche, žana šmjercž jemu njehrožesche. Bóh wobkhadžesche s nim, kaž ty se šwojim lubym bratrom, a rěčesche s nim. Hdyž tež wšcho tole sbože najradšcho sa móžne džerželi njebychmj, jo tola šwjate pišmo jaknje dosčž wobšwědčzi. A tajke móžesche wšcho wostacž na pschezo. Ale nětko čžlowjeť do hrěcha padny psches lesčž sšeho njepscheczela a šamu šwoju winu a stupi s tym pod móž šmjercže a dyrbjesche s paradisa won. My, jeho potomnizy, stejimj hiščeže dženkša šwontach paradisa. Šak bychmj šo měli, hdy bychmj w nim byli! Duž džiw njeje, so šo w naš srudne myšle šběhaju, hdžž dženknišchi tekst čítamy.

My rozpominamy šebi:

Prěni čžlowjeť w prěnim špytowanju.

1. Ležny nadběh na njeho a jeho šłabe wobaranje.
2. Šeho pschewinjenje.

1. Ležny nadběh na njeho a jeho šłabe wobaranje. Šad pak bě mudrišchi, dyžli wšhitke šwěrxata na polu, kotrež bě Bóh tón šnjesh štworil. Wot špočatka je móž, kiž šo Bohu a čžlowjeťej pscheczijwa. Š wotkal wona je? Šswjate pišmo wotmolwi, šo je to wotpadnjeny jandžel. Čžeho dla tu je? To je nam potajnistwo. Šodarmo je, šo ššto šawěšch psched tutym potajnistwom šběhacž pyta. Šalle našche pschekrašnjene wóčžto budže to wšcho wotkryte widžecž. Bóh šam wě, čžeho dla tu tuta móž je. Ša naš ma dosčž byčž, šo wěmj: tuta móž tu je. A wona je wot špočatka šłahčž pytała wšchu štwórbu, kiž bě tola dobra s Božuju rukow wuščła, a wošebje tež čžlowjeťa. Wona šo šwěrxo woblecže, kiž bě mudrišche, dyžli wšchě druhe, hada, a rěčesche s čžlowjeťej psches njeho. Tak čžini tuta móž, šly njepscheczěl, pak hiščeže dženkša. Hdyž šebi tych bliže wobhladašch, kiž domy pokhodža, šo bychu jako prawi wotpóšłani ššeho njepscheczela ludžom wěru s wutroby rubili, jim Bože šłowo wohidne čžinili a jich do wšchěch móžnych hrěchow šawjedli, dha widžišch: Ša duchu šłabi woni njepšu. Woni maju wulku šřěczniwosčž a prawu wušchilnosčž, bližšcheho šakšepicž, tak šo, hdžž jich rěčecž šlyšchimj, rjeknjemj: „Š tak mohli woni ludžom s sbožu byčž, hdy

bychu so se swojimi darami niz czertej, ale swjatemu Duchej do služby stajili!" A had džesche k tej žonje: Se dha Bóh prajil: Wy njedyrbicze jěscz wot wschitkich shtomow w sahrodže? Bóh běšche cžlowjekej wěstu pschifasn dał. Čžeho dla bě to čžinil? Bě tuta pschifasnja sa cžlowjeka dobra, abo jeno wobčežna? Tajke a podobne myšle šebi Žěva dotal čžinila njebě, kaž so tola tež džěczi dołho njeprascheja, čžeho dla čžze nan to a tamne runje tak a niz hinať čžinjene měcz. Bóh běšche tu pschifasnju dał, tón Bóh, kiž bě ju stworil a ju žiwjesche, a tón je wjedzał, čžeho dla je ju dał. Nětko pak had džesche: Se dha Bóh wopravdže tole prajil? To je tola šforo njemóžne. Najprjedy je shtomy stworil a nětko wot nich jěscz nješmeli? To Bóh wěscze prajil njeje. S tutymi šfowami bě had Žěvje do wutrobny tu schtricžku čžišnył, kiž wón hišcže dženska do někotreje wutrobny šunje a wona so žehli a pali a wscho šnutštowne sbože špali, mjenujžy dwělowanje na wěrnosčzi Božeho šfowa. Pošluchajcže teho dla, wošebje wy mlódschi a njenashonjeni! Šdžež shtó k wam štupi a čžze wam Bože šfowo njewěste čžinicž, jako by polnje wěrne njebyło, dha njech je tajki muž, wyšoki abo niski, wučeny abo njewučeny, pschecželny abo so šlobjazy — hada macze psched šobu štejo a w nim šleho njepšchecžela šameho. Tehdy so potom dopomněcže, so je waš šbožna woda žiwjenja macžala, so je waš šfchecžijanški dom wufublať, so je wašch rót šhryštusej šwěrnosčž šlubil, a šhrabajcže so a rjetněcže, shtož je šhryštuf prajil, kiž je w špytowanju lěpje wobstať hačž Žěva, rjetněcže: Šběhn so wote mnje, šatanašo! A tajke šwoje šfowo budžecže wy hišcže na šwojim šmjertnym ložu žohnowacž! Žěva to njecžinjescche, wjele bóle so š hadom do pschecželneho rošrěcženja da. Napšchecžiwio drje jemu rěcžescche. Wy jěmy, džesche, wot plodow tych shtomow w sahrodže. Ale wot ploda teho shtoma, kotryž je w šrijedža w sahrodže, je Bóh rjetł: Njejěscže wot njeho a so tež jeho njedótkajcže, so njebyšcže wumrjeli. Šdy bychmy pódla štali a ju rěcžecž šlyšcheli, bychmy widželi, kať njewěste šu jeine šfowa šlincžale, kať so jejna wěra do Božeho šfowa šhablašche, kať ščina we wjecžornym wětšje. Duž had widžescche, so bě tu přěnju šchitazu murju wokoło cžlowškeje wutrobny, wěru do Božeho šfowa, powalil, a bu šhroblischi a šwěri šebi nětko na Boha šameho, so jeho š najhórschimi šfowami hanjesche. Wy njebudžecže šmjercže wumrjecž. Ale Bóh wě, so, kotryž džěň wot njeho jěscž budžecže, budžetej wašchej woczzi wotewrjenej, a budžecže jako Bóh a budžecže wjedžecž, shtó je dobre a šle. D njeje nam, jako bychy pschi tajkim hanjenju w paradisu šamjenje wrěšcžecž a shtomy žalosčičěž dyrbjale? Bóh njemóže widžecž, so so čži derje džě, to leži w hadownych šfowach. Kať šawisťny cžlowjeť njecha, so by so bližšchi derje měť a w pokoju bydlil, a jemu teho dla, hđžež móže, napschecžiwio štupa a jemu šchodži, runje tajki je Bóh. Šdyž teho dla so, mój šfchecžijano, w tebi hlóš šběha a čži wschědnje rěcži: Bóh je čže prošdneho wostajil, Bóh je čži na pučž žiwjenja psches měru wjele čžernjom našadžal, wón je sa tebe wschě durje k šbožu šesamkať a wschě k nješbožu šwotamkať a budžische to hinať mohł — hlaj, dha nješabudž: had hani twojeho Boha, a poraž tutón hlóš š mozu. Žěva to šlyšchescche a mjelcžescche. A k temu pschida had šwoje šlubjenja: Šdyž čžiniš, shtož ja čži radžu a Božu šasen pschestupisč, njebudžescch wumrjecž, ale

budžescch postupowacž wyschšcho a wyschšcho a twoje sbože budže tak wulke, so směšescch njebieša na semi. To pak šu te šlubjenja na pschestupjenje Božeho šakonja, š kotrymiž so nětko wschě nowiny mjerwja a kotrež wschěm rěcžnikam w ludownych šhromadžisnach š huby padaju a na kotrež našch lud se šwojej šawjercžanej wutrobu tak rad pošlucha. „Wušchmjatajčže so“, tak so wschudžom wola, „š wobčežnych putow Božeho šakonja, njewuččže šwoje džěczi ničžo wo Bosy a njepowjedajcže štarym ničžo wo šhryštufu, dha budža wschitžy lěpschi a šbožownišchi a wo nješbožu budže so potom jeno hišcže w štarych, šožolnjennych knihach něšhto čžitacž.“

Žěva pošluchascche a mjelcžescche. To bě lěšny nadpad na cžlowjeka a jeho šłabe wobaranje.

2. Šeho podleženje.

Šdyž běšche so hadej poradžilo, pola Žěvy wěru do Božeho šfowa a Boha šameho š pucža šrumowacž, bě dobnł a Žěva bě na runym pučžu k padej. Žona pošhlada, so běšche shtom dobry k jědži a lubošny na pošhladanje a lóšchtny shtom, dokelž mudrych čžinjescche, a wša wot teho ploda a jědžische. Žiwnje! Wona bě tón shtom wschědnje widžala a njebě ničžo wošebje rjaneho na nim namačala. Wón njebě ničžo hinajšchi hačž žadny drugi w sahrodže. Nětko pak, hđnyž bě wěra do Božeho šfowa a do Boha wšata, widži na nim na jene dobo šame krašnosčže. Tak dołho hačž so shtó Boha džerži, njewidži wón na ničim šafasanym ničžo rjaneho, ani na kuble, kiž bližšchemu šluscha, njech by hišcže wjetšche było a wón šam hišcže šhudschi był, ani na hrěšchnych lóšchtach, njech bychy je ludžo jemu hišcže bóle wufhwalili. Wšmi pak jemu wěru do Boha, dha sa jeho woczzi na wschěm šafasanym wabjaza jašnosčž leži, jako by so runje w šafasanym najwjetšche sbože šhowalo. A potom du ludžo a šhrabaju sa šafasanym a padnu do hrěcha a hubjenštw. A woni niz šami.

Žěva jědžische a da tež šwojemu mužej wot njeho a wón jědžische. Kať rucže tola hrěch wokoło so pschima! Šdyž so na wyšokich alpach šornjatko šněha wot štaly pušcžzi, kula so po horje dele a nawala na so wulku šep, kiž žyłe wšy šahubi a rošmjecže. Šdyž so schtricžka do lěša čžišnje, móže sa krotki čžaš žyly lěš w plomjenjach štacž. Tak roššchěrja so hrěch. Šdy bychmy, někaťki hrěch widžo, sa nim šchli a hladałi, kať tón druhich šawjedže, a čži šašo druhich, a hdy bychmy wschě tele hrěchi šhromadže widželi a k temu wscho to hubjenštw, kiž š nich wufhadža, bychmy se štroželemi wumrjecž dyrbjeli. Šladajmy so, so njebychmy na šudnym dnju psched horu tajkich hrěchow, kiž šu š našchich hrěchow pschisčle, štali! Kať čžyli psches tajku horu nuts do žiwjenja pschicž.

Cžlowjeť, w přěnim špytowanju podležawšchi, je pod móż šmjercže pschischoť a je, šwoju njewinu šhubiwšchi, š paradisa won dyrbjal. Ššmjercž a hrěch šaj so wot njeho k wschěm cžlowjekam pschecžisčžalej a my hišcže dženska pod šmjercžu a hrěchom štejmy a praschamy so: Njeje nihdže žadny pučž wrócžo do paradisa? Džal budž Bohu, tón tu je. Wy špominachmy na muža, kiž bě wscho šwoje šamóženje šhubil a so teho dla rudži. Nječ k temu shtó štupi a jemu pomha, so so šašo šhraba a so wě, so čžaš pschindže, hđžež šašo do šwojeho šhubjeneho wobšedženštw — njech tež halke po wjele lětach — počžehnje, kať so jeho šrudoba šhubi a wón so šašo wješeli, hdy by uětko jeho pučž tež hišcže čžějšchi był! Tajšeho muža

mamy. W póstnym času wón s nowa t nam do nasche-
ho hubjenstwa stupi a naš sa ruku pschinnje a naš do
prědka wjedže, so bychmy po krótkim seniskim bédženju do
něhdy šhubjeneho paradisa sašo pschischli — jako hrěschne,
ale wobhnadžene džěczi Bože. Tutón muž je našch Knjes
Jesuš.

Teho chzemy so džeržecz a niz so spytowarij, kaž
Sěwa, doměricz! Pschi nim budžemy žiwi, hacz runje wu-
mrjemy; pschi nim budžetej naschej woczji prawje wotewrje-
nej a my budžemy Bohu podobni w tym Božim raju,
hdžez nicžo sleho njebudže, ale wscho šame dobre!

Samjen.

K. w H.

Sastup do póstneho časa.

O Šbóžniko, twój póstny čas
Budž mojej duschi šwjaty;
Psches Božu hnadu je wón saš
Mi t žohnowanju daty.

Ty, Jesu, sa mnje krawjese
A wot šmjercze šy wumohl mje,
Njech žiwjenje czi šwjeczu.

Hdyž w šwojich czičich hodžinach
Twój kšič psched duschu widžu,
Mi wóčžo plawa we šylšach,
Sa hrěchi tamam, hidžu.

Šso s džakom hori wutroba,
Hdyž spomina na Šbóžnika,
Kiž je šo sa mnje podal.

Mje wulka lubošcz pohnuwa,
Kiž sa mnje t šmjerczi džěšče
A Boha so mnu wujedna,
Hdyž na mnje hněwny běšče.
Wšmi, Jesu, sa to wutrobu,
Su tebi nješu t woporu,
Wóbj šy sa čas a wěčnoscz.

Gethsemane a Golgatha,
Wój stej mi drohej měšče;
Tam wulki štutk šo sa mnje sta,
Kiž t njeju wjedže wěšče.
Duž moja duscha nutrna
Nětk s myšlemi tam pschebwa
We šwjatym póstnym času!

K. A. Fiedler.

Póstny čas.

My džemy horje do Serusalema! Tole Knjesowe šlowo je
w tutym času tež nasche šlowo. My mamy šwojej woczji na
Šhrystuša škoženej a widžimy, kaš je wón na puczju do Serusalema,
kaš s wrotami do njeho stupa a tam šwoju poslednju wječer
džerži. My tam jeho widžimy sašo s Serusalema hieč, pomału,
pschetoz kšič leži nad nim a na kšič dyrbi šam, hacz šo jeho
wotewrjete cžěko do rowa položzi. Teho dla paš je póstny čas
sa naš čas hlubokeho želenja. Naschi pobožni šerbizny wótzajo
šy to jara derje pošnali a šy žyly póstny čas sa taš mjenowany
šamknjeny čas měli. Wšchón hošš šwětneho wješela by tón
čas mjelczal. Žadyn kwap, žane šwětno wješele njeby cziščinu
pschedrečo. Wšchitny bychy šo njedželu domach džerželi a wješne

holžy bychy po wsch časajo s rjanym hlošom póstne šhěrlušče
špěwale. Na wofadže bē widžecz, so s Šhrystušom šobu cžerpi.
A špowjedzi a t Božemu blidu by w tutych njedželach šoždy
pschischol. Šdže je to wscho nětko s wulkeho džěla wofašo? Dže
w naschich lubych Šerbach šy šo s wjetšeho džěla tute dobre
waschnja hiščeže wufhowale. Šwafy w póstnym času nješy,
na reje Šerbjo w tutym času nješhodža a w delanach knježi
hiščeže to jara riane waschnje, so šo póstne njedžele wo wsch
wot cžerpnych holžow póstne šhěrlušče a pošhěrlušče špěwaju, a na
šemschenju widžimy wsch žónšte w žarowazej draščje. W tych
šerbšich wofadach paš, hdžez šerbška rěč hinje, tež wsch tute
riane waschnja šobu hinjeja. Póstny čas tam šwoju wofebitošč
šhubjuje a šo bóle a bóle wschēm druhim njedželam runacz po-
cžina; jeno nad tymi šjomi pošlednimi njedželami hiščeže šwětny
akoš trochu wobarnowazu ruku džerži. Šoždy kšičešcijan dyrbjal
paš šam wot šo runje te njedžele, hdžez ma Šhrystušowu cžer-
njowu frónu psched woczomaj, w cžichosczji šhodžicž. Tětko je šebi
našch Šbóžnik, kiž je sa naš wumrjel, wo naš tola wopravdže
šaklužil.

Prědowanje,

na šhězorowych narodninach džeržane a na žadanje jeho
šwěrnych poddanow nascheho luda wofšewjene.

[(Šo poručnosczji pschel. F.)]

Šelst: 1. Šim. 2, 1—4.

(Šlónčenje.)

Džakowacz chzemy šo Bohu s hlubiny wutroby, kiž nam w na-
šchim šhězoru knježerja da, kotryž naschemu ludu w němškej šwěrje,
němškej pilnosczji a němškej pobožnosczji do prijedy šwěczi a kiž po
šwojich wótzow požohnowanym waschnju doščezinjenje a cžješcz
w tym pyta, přeni škušobnik šwojeho luda bycz, a kiž t temu
šwětko a móž, troscht a wješeloscz w Božim šlowje pyta a namata.
To je Šohenzollernow waschnje s dnjom přenjeho pruskeho krala
šem. To běšče ta najwšchšcha kaseš sa „štareho Šryžu“, kotre-
hož 200 lětno narodniny šmy psched mašo dnjemi šwjecžili a kotre-
hož mjeno je wofebje s naschej šchlesynskej provincju nješachodnje a
šlawnje šwjafana. W žiwjenju pošneje próžy a džěla hacz t pošled-
njemu wudychej je wón šaklad nascheje možy twjerdže šakložil. A
w napohladže šwěta pošneho móžnych nješchecželow je šo wón
w najwjetškej nušy a štrachosczji pošbēhowal s doměrjenjom na
štareho šwjafkarja Němžow, bitwowwodžerja w njeju. — A to
běšče Šohenzollernow waschnje na našchim přenim šhězoru, kiž
šmēdžišče se šwojimi paladinami našch lud t njenadžitej wškofosczji
šlawny a možy horjedowješcz. Niz šwojej šaklužbje tón pošnižny
knježer šwój štutk pschipišowasche, ale wjedženju Božje hnady wón
sa to cžješcz da, a šwěrnny šwojej pschikšuschnosczji hacz do šmjercze
mēnjeseho wón hiščeže na šmjertnym kožu šebi niz čas ša poššecž
šmēcz, špróžny bycz.

A hdžez nětko dženk ša našch šhězor w šwěrje to šerbštwo šwo-
jich wótzow a nascheho wóžneho kraja cžješcz a mēr, šbože a derje-
mēczje paše a wobarnuje, haji a plahuje, dha wopruižny sa to džak
Bohu, temu Knjesej a paštyrjej nascheho žiwjenja, nascheho šhězora
a nascheho luda. To je našcha winowatoscz, našcha poddaniška a
šchješcijanski pschikšuschnoscz. „To je dobre a špodobno psched
Bohom, našchim Šbóžnikom.“ Šswjata 4. kaseš je hiščeže w možy
a placzitwosczji. Kaž džěczi, kotrež nana a macžer nječješcz, šwoje-
ho domu a žiwjenja šbože hacz do 3. a 4. stawa kšičwodnje škaža,
taš šo nješwěrnny a njedžakowny lud šebje šam šudži, cžini šo
Božje hnady a Božeho žohnowanja nješodny a nješe šo šam do
škaženja. — Duž „dajče šhězorej, šchtož je šhězorowe“ po Knjeso-
wej pschikšuschni a „cžješczče krala“ po napominanju Šaposhčtoša! Wo-

šebje pať wy, kiž seže wy kralowu šufnju w čzeščzi nošyli, seže winojczy, jemu pomhacz, na derjehiczu kralestwa a nascheho luda twaricz. Wy seže jemu šwernoščz pschibahali. A ničto njeje waš wot wašcheje pschibahi wotwjasal. A žadyn tola nočze wopaczny pschibahar a pscheradniť bycz a reťacz. Duž njesapřewajczy tež dale ducha wotczinskeje luboščze a kralošwernoščze, kotrejž stej w kóždy čzaš naschich wótzow a runje naschich šerbskich gmejnow šława a čzeščz bytoj.

Chzemy pať, „so by w naschim kraju čzeščz bydlika“, potom „řhodžmy tež pózečiwje“, potom dajmy pschezo wjazy městna dučeje pobožnosčze a čzeščzomnosčze, wěry a luboščze, prawdosčze a čzištoščze w naschich gmejnach a šwójbach, towarščnosčzach a towarštwach. Tať budžemy w šwěry Bohu a řhěžorej šłuzicz a pomhacz, so řo řhmurne mřly morťotanja a wadženja, sawiščze a řidženja ř duchom bohobojosčze a bližščich luboščze přecžšwěja a jašny drohotny řamjeń řwěry w němskich krajinach ř nowym blyščezom řasřboli.

Wojowanški čzaš je. Duž kóždy na řwoje městno, do řjadu bitwiščzča abo na řtraž! Šow njejedna řo wo řłaczřinu řchřchowanščłow, abo wo něťotre řjenjeřki abo řroščhe dawłow. Dwaj řwětnaj nahladaj řo se řobu řědžitaj. A to je ta řraščeń: Chzemy my řchěščziřanski lud wostacz abo niz? Dyrbja Bože řłowo a řeho řasnje w řłaczřiwosčzi wostacz abo njetřeba řo ničto wjazy po řchěščziřanskej wěry a řa řchěščziřanskimi wašchjemi řraščečz a řo po nich řkožowacz? Še Wóh, řotremuž řmy řachnowanje winojczy, a kiž pucze čłowjekow a ludow wadži, abo dyrbinj ř hłupymi we řwojich wutrobach řjelnyč: Žadyn Wóh njeje? Štaj čłowjek a nasch lud se řwojim derjeměčzom a horjom na řebje řameju řoľasanař, abo mamy my nad nami Šbóžnika, kiž wumože a řomha, wobarnuje a řohnuje? — Haj, Šbóžnik je. Wón je řiwj a řnježi! Wy řeho řnajemy a řo jemu dowěřamy a njeřanibujemy a njebojimy řo, řo ř radoščzu ř njemu řořnawacz. Šón řnjesh je našča řadžiřa a našch řród. Řšched řneho my řrosčřtnje se wšchej řadžiřu řładžemy řwoju řrořtwu, modłřtwu a řwoje dobrořroščenje: Řnježe, budž řnadny, řomhaj a řohnuj! Řohnuj řhěžora a našch lud, řomhaj nam ř pořnaczu wěroščze, ř řwěťku wěry a luboščze, „řo bychmy řoľojne a čziče řiwjenje wješcz mohli we wšchej bohobojasnosčzi a pózečiwosčzi! Šebi ř řhwalbje a nam ř čzařnemu a wěčřnemu řbožu řšches řeřom Řhřřřta, nascheho Šbóžnika. řamjeń.

—r.

Boža pomoz w nusy.

Do domu řchewšřeho miřchřa Řyčřki řě nusa řaczahnyła, niz řeno na řrótłi čzaš, ně, řkoro řo řdashed, řo řenje wjazy dom nje-wopuřčezči. Miřchř pocža řhorowaty bycz. Řhřibjet nječashed řeho wjazy řrawje řđeržecz, řuzy řeho boleščteř, řo njemóžeshche řkoro ničšo wjazy řdželacz a řłóncžnje dyrbješche řyle řšchestacz. Miřchřřku řěchu do řhorownje donjeřli, dokelž řěšche čzeščz řšhorila. Řo njeđzelach řrje řo řařo domoj wřóčži, řěšche řať řiřchěče řara řłaba. W řuchinje a we wšchěch řhornzach řěšche wšcho řrořšne. řžeczom řěšche řunje řořłedni řóřřł řhłěba řobu do řchule řala. Šchto něťko? Řłutzłach wó řřtwje miřchř ředžeshche, řženřa řubjenřchi, řyžli řdy řřjedny. Wón řěšche řpyťal řdželacz, ale njemóžeshche. Šeho řuzy jemu řłabej w řlinje řežeshčteř a řšched nim řchłóřni, řotrejž řěšche řapoczal řdželacz a kiž řěšchteř řo řšched řrótłim řřařakej. Šchto dyrbješche to řdžěťo dokonječz? Miřchřřka řhłuboto řdyčřny. Še řwojim řužom řebi nješwěři řeczecz; řšched nim řo řojeshche, dokelž řěšche řo řón, řšches nješbože řhóřčženy, nahly a řrubny řežiniť. Wodnych luboščze a měra řěšche, řaž je to řuřto, ř řohatřřtwom ř domu wuřchól.

Miřchřřka řdžeshche do řuchiny a řłafashed řalohņje. Řřeťať řěšche řu napominať, řo by řolh řapłaczřila. Wobředžer řhěže řhřřšche řařřať najeřřki řjenesh měcz. Šchto řha řeješche w řařřim řubjenřtwje řapoczecz? Ničto nječashed řo nad řnej řmilicz. Dyrbješche řo ř Bohu wólacz? řuščziřcho řěšche wšchaf to čřinila, ale řejne řrořřtwy řěchu njewuřřlyřchane wostale. Něťko řě řej řať, řo řo řkoro wjazy njemóžeshche ř Bohu wólacz. Řařřadřcho by na wšchej wěry řadwěłowaka. Duž řať řo řej ře řřřřřneje wutrobny tola řařo to nutřne řdyčřnjenje wuwiny: „Řnježe, řomhaj mi, řa řónž wosřmu!“ Tať nutřnje njeře řo řiřchěče řenje ř Bohu wólaka. Řaž řo do wody řadņieny řwojeho wumožerja řwjerđže řđerži, řať řo wona řoha řšchimny, kiž móžeshche řam řomhacz.

Duž řo do řuri řaľlepa. Šchto móžeshche to bycz? Šřnano řudniřki čzařať, řo by řej, dokelž njemóžeshche řłaczicz, te řořłednje řmachř čzařať. A wona řo řróži. Š řojosčzu řurje wotewři, a řłaj, řšched řnej řteješche řłodny čzerřtwy řjemjeřłniřki a řładařche na řju ř řařřimaj řóđřřmaj řwěřřřmaj woczomaj, řařřeřž řěšche řej Wřlem měť, kiž řěšche řšched něšchto řětami řola nič řchewřowanje wuřnyť. A řón řěšche to tež woprowdže. Řa pucžowanju ř Wřóťřławja do řipřka řěšche wón do řuteho měřřka řšchřřchól, řě řo řu na řwojeho něđduřšeho miřchřa řopomniť a řhřřšche něťko wjedžicz, řať řo jemu wjedže. Wón řě wšchón řnuty řla řeho, řchťož řu řlyřcheshche a wıđžeshche, řšchetož wón řěšche řutu řwóřbu řbožownu a řamožřtu wopuřchěčřil. Šřlyř jemu do woczow řřupachy, ale wón řo řucže řhřaba, řšchemřřłowashed řebi řu wěž řhřwřlu a řdžeshche na to: „Miřchřřka, řdyž je wam řrawje, řhřu ř miřchřřom řeczecz, řacz ři nječashed te řřařane wěřy řa řneho řhotowacz řacz. řipřł mi nječžekņje. Šchto wo to, řdy byčř řam něšchto řořđžiřcho řšchřřchól.“

(Řřchřchodņje řłóncženje.)

Wřhelake ř blřska a ř đaloka.

— Řřaťř, ř5. maleho řóžka, řo řnjesh řuperřntendenta řahlmann řšches řnjesh řeneralneho řuperřntendentu řr. řaupta we řwojereřach řapokafa. řopokđnja 3/4 ř0 řodž. řo měřšchžanřřy řařřupjerjo na řadnej řhěži řhřomadžichu, řdžez řu řnjesh řeneralny řuperřntendent řšches řnjesh měřšchžanowřtu řamanna řořřrowjeny. Řnjesh řeneralny řuperřntendent řo ř řšchedželnymi řłowami řođžatowa. Wot řow řřbasche řo čzaš do řožeho řoma, řdžez řeješche řnjesh řeneralny řuperřntendenta řnujazu řapokafařřku řecz. Wón ř řšchřřořnawazřny řłowami na luboščz Šserbow ř řožemu řomej řokafa. Wón řnjesh řuperřntendenteř řahlmannej řapokafařřke řřřmo wřřchřnosčze řšchepoda. Řo řym měřeshche řnjesh řuperřntendent řahlmann řwoje řařřupne řředowanje. W řapokafařřke řeczř řnjesh řeneralny řuperřntendent tež na njeđřřať řokafa, řo wšchaf rowy řnjesh řuperřntendent řerbsřeje řeczē móžny njeje. Šo wšchaf je řobre řšchřřořnacze, ale řěpje by řyľo, řdy by řonřřřřřřřwo řule řnyřł tež řšchř wobřadženju řwojereřskewe řuperřntendentury do řřřřřka řřajřlo, řdžez řěšche tola řohřo móžno, řerbsřeho řuchowneho řam řowolacz.

„Řomhaj Wóh“ njeje řenož řola řnjeshow řuchownych, ale tež we wšchěch řšchēdawarņjach „Šserb. Řowin“ na wřach a w řudyšřinje řořřacz. Řa řchřřwóřcz řěťa řłaczř wón ř0 řř., řenotłřwe čřřřřla řo řa ř4 řř. řšchedawaju.